Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Μαΐου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 19

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 154.)

Ὁ Γωλτιέρος ἦτο ἀνίκανος καὶ νὰ δράσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ. Οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοί του ἐπλανῶντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προσηλοῦνται μετ' ἐνδιαφέροντος πουθενά, καὶ οὔτε τὴν Μάγδαν ἐφαίνοντο ἀναγνωρίζοντες, οὔτε τὸν Μίκαν, ὁ ὁποῖος, ἱστάμενος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, τὸν ἔβλεπε διὰ τοῦ μαύρου του ὀφθαλμοῦ, στιλβόνων ὁλονὲν τὰ πτερά του.

Ἡ γραῖα ἀπέζευξε τὸν Δορῆν, καὶ ἀφίσασα αὐτὸν νὰ βόσκῃ πλησίον τοῦ ἁμαξίου, διηυθύνθη πρὸς τὸν φεουδαλικὸν πύργον μὲ τὰς ἐπάλξεις του, μὲ τὰ πανύψηλα τείχη του, μὲ τὰς εὐρείας του τάφρους, μὲ τὰς σιδηρᾶς του θύρας, μὲ τὴν κινητήν του γέφυραν, τὴν συγκρατουμένην μὲ βαρτίας ἁλύσεις, ἑτοίμους νὰ τὴν ἀνεγείρουν καὶ εἰς τὸν παραμικρότερον κίνδυνον. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἡ ὄψις τοῦ πύργου τούτου θὰ ἐξῆπτε πολὺ τὴν ἱππότικὴν φαντασίαν τοῦ Γωλτιέρου.

Ἡ Μάγδα, μὲ τὸν κόρακα ἐπ' ὤμου, παρουσιάσθη πρὸ τῆς φρουρᾶς.

— Ἐλεημοσύνην, καλοί μου αὐθένται, εἶπε ταπεινῶς. Θά σας 'πῶ τὴν τύχη σας, καὶ ὁ Μίκας θά σας διασκεδάσῃ μὲ τὰ παιγνίδια του.

Φαίνεται, ὅτι ἔπληττον φοβερὰ οἱ κάτοικοι τοῦ ἐρημικοῦ καὶ ἀπροσίτου πύργου, ἡ δὲ προσφορὰ τῆς Μάγδας ἔγινε δεκτὴ μετὰ χαρᾶς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ προσωπικὸν ὁλόκληρον συνηθροίσθη ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ ἰσογείου. Οἱ θεράποντες προσετέθησαν εἰς τοὺς σωματοφύλακας, καὶ αὐτὸς ὁ μέγας ἀρχιτρίκλινος, ἐλθὼν διὰ νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς ματαιοσχόλους, εἱλκύσθη ἀπὸ τὴν νεοφανῆ διασκέδασιν καὶ ἀπέμεινε μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ στόμα χαῖνον, γελῶν ὡς ἁπλοῦς θνητὸς μὲ τὰ εὐφυᾶ παιγνίδια τοῦ πτηνοῦ.

Ὁ Μίκας εἶχεν ἔκτακτον θυμοσοφίαν καὶ ἦτο τελείως γυμνασμένος. Ὑπήκουεν εἰς κάθε νεῦμα, εἰς κάθε λόγον τῆς κυρίας του. Ἐμετροῦσεν ἕως τὰ δίκα, ἕως τὰ δεκαπέντε, ἕως τὰ εἴκοσι, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὴν μελῳδικὴν φωνήν, τὴν ὁποίαν τῷ ἀπέδιδε πονηρῶς ἡ ἀλώπηξ τοῦ μύθου, ποτὲ τοὐλάχιστον οἱ κρωγμοί του δὲν ὑπερέβαινον τὸν ὁρισθέντα ἀριθμόν. Ἔπαιζε κύβους μὲ θαυμαστὴν ἐπίγνωσιν, ρίπτων αὐτοὺς μὲ τὸ ράμφος του καὶ γνωρίζων κάλλιστα πότε ἔχανε καὶ πότε ἐκέρδιζεν. Ὅταν ἐκέρδιζεν, ὁ μικρὸς μαῦρος ὀφθαλμός του ἔλαμπεν ἀπὸ εὐχαριστησιν, ὡς ἀληθοῦς παίκτου, ἐν ᾧ ἥρπαζε μὲ τὸ ράμφος του τὸ κερδηθὲν νόμισμα, ἀπεναντίας δὲ τὸ ἀπέρριπτε μακράν του μὲ δυσαρέσκειαν, ὁσάκις ἡ τύχη ηὐνόει τὸν ἀντίπαλον.

Καθεὶς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἠθέλησε νὰ παίξῃ μαζί του μίαν π α ρ τ ί δ α ν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχιτρίκλινος κατεδέχθη νὰ λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς του τοὺς κύβους καὶ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἓν νόμισμα μὲ τὸν παράδοξον τοῦτον παίκτην, καθ' ὃν χρόνον ἡ Γύφτισσα προέλεγε τὴν τύχην εἰς τὰς θεραπαινίδας.

Ὅλοι καὶ ὅλαι ἦσαν βυθισμένοι τόσον πολὺ εἰς τὰς τερπνὰς ταύτας ἐνασχολήσεις, ὥστε, ὅς ἡ ἀργυρᾶ συρίκτρα τῆς πυργοδεσποίνης ἀντήχησε ματαίως ἀνὰ τοὺς ἐρήμους θαλάμους.

Ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ εἰκονοστασίου της, καὶ ἐπανέλαβεν ἐκ τρίτου τὴν στρυγμώδη της πρόσκλησιν.

Γενικὴ ἀναστάτωσις: ἐφοβοῦντο πολὺ τὴν πυργοδέσποιναν, καὶ διὰ τοῦτο ἄνδρες καὶ γυναῖκες διεσκορπίσθησαν ὡς σμῆνος στρουθίων.

— Καὶ σύ, φύγε γρήγορα! διέταξεν ὁ παχὺς ἀρχιτρίκλινος ἀποβάλλων μέρος τῆς ἀξιοπρεπείας του· ἡ κυρία μας, δὲν ἀγαπᾷ τέτοιες ἐπισκέψεις!

— Ἀφῆστέ με τοὐλάχιστον νὰ πάρω τὸν κόρακά μου! εἶπεν ἡσύχως ἡ Μάγδα.

« Ἐξεκόκιζε βραδέως τὸ κομβολόγιόν της..» (Σελ. 162, στήλ. α'.)

— Ἔλα λοιπόν, φώναξέ τον! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχής, βλέπων μετ' ἄκρας του ἀπελπισίας τὸν Μίκαν διευθυνόμενον πρὸς τὴν ἐξώστην, ὅπου διεγράφετο ἡ αὐστηρὰ κατατομὴ τῆς πυργοδεσποίνης.

— Ἀφῆστέ τον· θὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα καλλίτερα ἀπὸ σᾶς. . . .

Ἐκεῖνος δὲν ἐπείθετο, καὶ ἐπέμενε διατάσσων τὴν Γύφτισσαν «νὰ ξεκουμπισθῇ ἀμέσως.»

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή, νὰ μου στείλῃ ἡ κυρία σας τὸ πουλί μου, εἶπεν ἡ Μάγδα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Τί εἴπες; ἡ κυρία μας θέλεις νὰ

λάβῃ τέτοιαν ἐνόχλησι ; καί . . . . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ πυργοδέσποινα, ὠχρὰ ὡς πτῶμα, κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ὁ κόραξ ἐστέκετο ἐπὶ τοῦ ὤμου της, χωρὶς ἐκείνη νὰ φαίνεται ὅτι τὸν προσέχει.

Στρατιῶται καὶ ὑπηρέται παρεμέρισαν, κλίνοντες τὰ μέτωπα.

Χωρὶς νὰ τους κυττάξῃ, ἐκείνη ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Γύφτισσαν.

—Σύ μου ἔστειλες ἐπάνω τὸν κόρακα μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ;

— Μάλιστα, Δέσποινα.

— Καί ... τί εἶνε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι ;

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εἶνε ἡ κληρονομία ἐκείνου, ποὺ δὲν ἔλαβε ποτὲ ἄλλη...

—Ἀπέθανε !... ἀπέθανε καὶ αὐτός!...

Ἡ πυργοδέσποινα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰς χεῖράς της, καὶ δύο θερμὰ δάκρυα ἔρρευσαν διὰ τῶν δακτύλων της, τῶν κιτρίνων ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ παλαιὸν ἐλεφαντόδοντον. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἡ δέσποινα τῆς Δαμπιέρρης κατῴκει μόνη εἰς τὸν εὐγενῆ οἶκον, τὸν φέροντα τὸνομά της, ἀφότου ὁ μὲν υἱός της Πέτρος εἶχεν ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, πολεμῶν κατὰ τῶν Ἄγγλων, ὁ δὲ ἔγγονός της Ρεναῖος εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸν προφυλάξουν κατὰ τοῦ σκληροῦ θανάτου, τοῦ μὴ σεβομένου οὔτε ἡλικίαν, οὔτε τάξιν ! . .

Καὶ ἡ γραῖα μάμμη, μὲ τὸ βαρύ της πένθος, μὲ τὴν καρδίαν πλέον σκληράν, πλέον παγωμένην καὶ ἀπὸ τὸ μάρμαρον τοῦ ἐπιθλητικοῦ μνημείου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκοιμῶντο, πλησίον ἀλλήλων, οἱ τελευταῖοι τῆς γενεᾶς της,—ὁ πατὴρ ὑπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ του θώρακα, ὁ δὲ υἱὸς ὑπὸ τὴν μικρὰν πανοπλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε περιδεθῆ τόσον ὑπερηφάνως, καθ' ἣν ἡμέραν ἀκριβῶς ἡ ἀπηνὴς νόσος τὸν εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τῆς μικρᾶς λευκῆς του κλίνης, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν τάφον,—ἡ μάμμη, λέγω, εὐθυτενὴς καὶ ὑπερήφανος ὑπὸ τὸ διάδημα τῶν λευκῶν της τριχῶν, ἐξεκκόκιζε βραδέως τὸ κομβολόγιόν της, παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πυργίσκου. Ἐκεῖθεν ἔβλεπεν ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν κοντορτώδη ὁδόν, θλιβερὰν καὶ ἔρημον δι' αὐτήν, ἀφότου δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν λοφιὰν τοῦ οἴου της Πέτρου, — ὁδὸν μελαγχολικὴν καὶ σιωπηλήν, ἀφότου δὲν ἔφθανεν ἐκεῖθεν μέχρις αὐτῆς ἡ διαυγὴς φωνὴ καὶ οἱ ἀργυρόηχοι γέλωτες τοῦ μικροῦ της Ρεναίου.

Ἦτο πάντοτε μόνη. . .

Καὶ ὅμως, ἄλλοτε, ὅταν ἦτο νεαρὰ σύζυγος, νεαρὰ μήτηρ, δύο ὡραῖα παιδία τὴν περιεστοίχιζον, καὶ ἐξ αὐτῶν, μόνον τὸ ἓν ἐκοιμᾶτο τὸν τελευταῖον ὕπνον εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου...

Τὸ ἄλλο, ὁ δευτερότοκος Γουλιέλμος, δὲν εἶχεν ἀγαπηθῆ ποτὲ ὑπὸ τῆς μητρός του, τὴν στοργὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀπορροφήσῃ καὶ συγκεντρώσῃ ὁλόκληρον ὁ πρωτότοκος, ὁ Πέτρος.

Ὁ Πέτρος μόνον ἦτο ὡραῖος, εὐφυής, ἀνδρεῖος· ἡ μήτηρ του τὸν ἐθαύμαζεν ὑπὸ τὸν θώρακα καὶ τὴν πανοπλίαν, ἐν ᾧ μόνον περιφρόνησιν ἔτρεφε πρὸς τὸν Γουλιέλμον, δειλότερον, λεπτοφυέστερον, καλὸν μόνον διὰ νὰ γίνῃ ἱερεύς, καθὼς ἔλεγεν.

Ἄλλως τε διὰ τοῦτο ἦτο προωρισμένος· θὰ ἐγίνετο κληρικὸς καὶ πρὸς τὸν τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσπούδαζε Θεολογίαν.

Ἀλλ' ὑπὸ τὸ συνεσταλμένον καὶ δειλόν του ὕφος, ἔκρυπτε ψυχὴν ἀνδρείαν, φλογερόν, φιλοπόλεμον, ἱπποτικήν· διὰ τοῦτο ἤκουε μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὰς πολεμικὰς διηγήσεις ἀπὸ τὰς θεολογικὰς συζητήσεις, καί τον ἐνδιέφερον περισσότερον οἱ βίοι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων.

Μίαν ἡμέραν, ὁ κόμης Βωδουΐνος τῆς Φλάνδρας, ἀναχωρῶν διὰ τὴν Σταυροφορίαν, διῆλθεν ἀπὸ τὸ δουκᾶτον τοῦ γείτονός του δουκὸς τῆς Βουργονίας, ἐσταμάτησεν εἰς τὸν πύργον τῆς Δαμπιέρρης, —τοῦ ὁποίου ὁ ἀποθανὼν πυργοδεσπότης ἦτο ἄλλοτε σύμμαχός του,— διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν χήραν του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ τέκνα του.

Ὁ Πέτρος ἔλειπε· διὰ τοῦτο μόνον ὁ Γουλιέλμος προσῆλθε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Βωδουΐνον παρὰ τοὺς πόδας τῆς τιμητικῆς κλίμακος, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ὁποίας ἵστατο ἡ πυργοδέσποινα, εὐθυτενὴς καὶ μεγαλοπρεπεστάτη.

Ὁ νεαρὸς Γουλιέλμος ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τῆς δεξιώσεως μὲ τόσην εὐγένειαν, μὲ τόσην χάριν καὶ μὲ τόσον ὡραίαν συστολήν, ἄνευ ἴχνους ἀδεξιότητος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὴν εὔνοιαν τοῦ μελλοντος αὐτοκράτορος, καθὼς καὶ τῆς θυγατρός του Μαργαρίτας, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθει εἰς Παλαιστίνην.

Ὁ Γουλιέλμος ἦτο ἐγγράμματος, ἀνεπτυγμένος, θελκτικὸς ὁμιλητής, γλυκὺς καὶ εὐγενής,—προτερήματα σπάνια διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς στρατοκρατικῆς βαναυσότητος, καὶ ἐκτιμώμενα περισσότερον ὑπὸ τῶν κυριῶν.

Δυστυχῶς ἡ δέσποινα τῆς Δαμπιέρρης δὲν συνεμερίζετο αὐτὴν τὴν γνώμην, καὶ ἤκουσε μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὸν Γουλιέλμον.

— Πραγματικῶς, Δέσποινα, εἶπεν ὁ κόμης, ἂν κρίνω περὶ τοῦ πρωτοτόκου ἀπὸ τὸν δευτερότοκον, εἶσθε εὐτυχὴς μήτηρ καὶ σας μακαρίζω. Μοῦ παραχωρεῖτε τὸν Γουλιέλμον σας ; Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, θὰ εἶμαι δι' αὐτὸν ἀγαθὸς κύριος καὶ θὰ τῷ παράσχω προθύμως καὶ φιλοστόργως πᾶσαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διακριθῇ. Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ τὸ μέλλον του, καί σας βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ φθονήσῃ διὰ τίποτε τὸν ἀδελφόν του.

— Ἀδύνατον, Ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ πυργοδέσποινα· ὁ Γουλιέλμος θαφτερωθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

— Τί ; θά τον κάμετε ἱερέα ;

— Πιθανὸν αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ κλίσις του, πατέρα, παρετήρησε μετὰ συστολῆς ἡ Μαργαρίτα.

Ὄχι ! δὲν ἦτο αὐτή ! οὐδέποτε ὁ νέος τὸ ἠσθάνθη μὲ μεγαλητέραν βεβαιότητα· καὶ ἀντλῶν θάρρος ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς τῆς νεάνιδος, ἐγονάτισε πρὸ τῆς μητρός του.

— Δέσποινα, εἶπε μὲ σεβασμόν, ἀπὸ πολὺν καιρὸν διστάζω νὰ σας ἐξομολογηθῶ τὰ μυστικά μου ὄνειρα· ὀνειρεύομαι τὸ εὐγενὲς στάδιον τῶν ὅπλων· θὰ ἐγινόμην κακὸς ἱερεύς, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνω καλὸς στρατιώτης. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φέρω ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου τὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον φέρω ἤδη ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ νὰκολουθήσω τὸν γενναῖον κόμητα. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλοῦς δευτερότοκος διεκρίθη εἰς τὴν Παλαιστίνην, καί σας ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σας κάμω νὰ ὑπερηφανευθῆτε δι' ἐμέ !

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἀπηυθύνοντο ἆρά γε μόνον πρὸς τὴν πυργοδέσποιναν ;

Ὁπωσδήποτε, ἡ Μαργαρίτα τῆς Φλάνδρας τοὺς ἤκουσεν ἐρυθριῶσα, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλὰ τὰ εἶπες, παλλικάρι μου ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης· ἀναγνωρίζω τὸ αἷμα τοῦ ἀνδρείου μου φίλου καὶ συμμάχου !

Ἀλλ' ἡ πυργοδέσποινα ἐθύμωσεν ὑπερβολικὰ διὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ νεανίσκου, καὶ ἠρνήθη σκληρῶς καὶ ἐπιμόνως νὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν του. Ἄλλως τε, εἶπεν, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν καὶ κύριόν του, ὡς δευτερότοκος, καὶ δὲν εἶχε τὴν θέλησιν ἐλευθέραν. Ἡ καλοσύνη τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητος τὴν συνεκίνει βαθύτατα· ἀλλά, προσέθεσεν, ὁ Πέτρος ἦτο μᾶλλον ἄξιος τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν ηὐδόκει νὰ κάμῃ εἰς τὸν οἰκόν της.

Ὁ Βωδουΐνος, δυσαρεστηθεὶς διὰ τὴν ἄρνησιν, ἀπεχαιρέτισεν ἐγκαρδίως τὸν δυστυχῆ Γουλιέλμον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ θυγάτηρ του Μαργαρίτα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς ἀσπασμόν, καὶ χαιρετίσας ψυχρῶς τὴν πυργοδέσποιναν, ἀπῆλθε μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.

Ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης,—φωτεινῆς ἀστραπῆς εἰς τὴν ζοφερὰν νύκτα,— ἡ τόσον θλιβερὰ ζωὴ τοῦ Γουλιέλμου ἔγινεν ἀκόμη θλιβερωτέρα.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΙΘΟΥΣΑ

Κατὰ τὴν Εἰδωλολατρείας, μεταβαίνομεν τώρα εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ Ζεὺς ὁ Ὀλύμπιος ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ Παντοκράτορος, τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ἀντὶ Ἑρμῶν καὶ Ἀπολλώνων καὶ Ἀσκληπιῶν καὶ Νυμφῶν καὶ Νηρηΐδων, ἔχομεν ἐδῶ Χριστούς, Παναγίας, Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους. Χαμηλὴ ἀψιδωτὴ θύρα, ἡ ἀψὶς τῆς ὁποίας ἀποτελεῖται ἀπὸ βυζαντινὸν μάρμαρον, ἀνοιγομένη δεξιᾷ τῆς τελευταίας Αἰθούσης τῶν Ἀναγλύφων, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο Τμῆμα τοῦ Μουσείου, εἰς τὰς δύο μικρὰς συνεχομένας αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκεται ἡ Συλλογὴ τῆς χριστιανικῆς Τέχνης, καὶ ὁπου ὁ εἰσερχόμενος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποκαλυφθῇ εὐλαβῶς, πρὸ τῶν ἱερῶν συμβόλων τῆς θρησκείας του.

Εἰς τὴν πρώτην Αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπόκεινται βυζαντινὰ μάρμαρα διαφόρων ἐποχῶν, — τεμάχια ἀρχιτεκτονικά, ἀνάγλυφα, πλάκες μὲ γλυπτὰ κοσμήματα κτλ. — ἡ εἰδωλολατρεία παλαίει ἀκόμη πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Ὑπάρχει π: χ: εἰς Ὀρφεύς, παίζων τὴν λύραν καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς θείας μουσικῆς του, προσελκύων τριγύρῳ του τὰ ζῷα, ἡμερωμένα καὶ ἐκστατικά· τὸ σύμπλεγμα εἶνε περιεργότατον, διότι τὰ ζῷα,—πτηνὰ καὶ τετράποδα, καὶ μυθολογικὰ ἀκόμη παντοειδῆ,—παρίστανται τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σχηματίζονται τρόπον τινὰ ἐν φανταστικὸν πλαίσιον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὸν Ὀρφέα. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ εἷς Βελλεροφῶν ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, φονεύων τὴν Χίμαιραν, καὶ ἄλλα ὁμοίως μυθολογικά. Ἀλλ' ἰδού, πλησίον τούτων, τὸ ἀνάγλυφον τὸ εὑρεθὲν ἐν Νάξῳ, καὶ ἀπεικονίζον τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Φάτνῃ. Τὸ θεῖον Βρέφος παρίσταται ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ αἱ κεφαλαὶ δύο βοῶν, προσερχομένων νὰ λατρεύσουν τὸν Σωτῆρα. Ὑπάρχει καὶ δεύτερον ἀνάγλυφον, παριστάνον ὁμοίως τὴν Γέννησιν. Εἰς αὐτό, πλησίον τοῦ νεογεννήτου Χριστοῦ, εἰκονίζεται ἐξηπλωμένη καὶ ἡ Θεοτόκος. Καὶ τὰ δύο εἶνε ἔργα τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων.

Ἀλλὰ τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα, καθὼς καὶ ὅλα τῆς Αἰθούσης ταύτης, δὲν διακρίνονται διὰ τὴν τέχνην των. Εὑρισκόμεθα εἰς πλήρη παρακμὴν τῆς Τέχνης. Οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι τῆς ἀρχαιότητος παρῆλθον πρὸ πολλοῦ, οἱ δὲ γλύπται καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς ἐποχῆς ταύτης, δὲν εἶχον τὴν δύναμιν οὔτε κἂν νὰ τους μιμηθοῦν. Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους, ἡ Τέχνη παρῆγε βάναυσα, ἀκαλαίσθητα ἔργα, ὡς αὐτὰ τὰ ὁποῖα βλέπομεν, καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ Ἀναγέννησις, ἡ μεγάλη ἐκείνη αὐγὴ ἡ ὁποία διεδέχθη τὸν ζόφον τοῦ Μεσαίωνος,—τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, —διὰ νὰ λάμψῃ καὶ πάλιν ἡ τόσον παρακμάσασα Τέχνη, μὲ τὴν λάμψιν τὴν ἀρχαίαν...

Ναί· ἡ Τέχνη ἀνεγεννήθη καὶ ἔλαμψε πάλιν μὲ τὴν λάμψιν τὴν ἀρχαίαν· ἀλλ' ἐξεπατρίσθη· ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν ἐπροχώρησε καὶ ἤκμασεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην. Τὸν Φειδίαν, τὸν Ἰκτῖνον, τὸν Πραξιτέλην, τὸν Ζεῦξιν, διεδέχθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Ραφαήλ, ὁ Ρέμβρανδ, ὁ Μουρίλλος, ὁ Τορβάλδσεν. Καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ἔνδοξος πατρὶς τῆς Τέχνης, ἀπέμεινε χωρὶς Τέχνην. Ἀρά γε, ἡ φυγὸς θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ ; Εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὁ ὁποῖος κατέπληξε τὸν κόσμον μὲ τὰ καλλιτεχνήματά του, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦτον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι τῶν γιγάντων ἐκείνων συνωθοῖζομεν τώρα εἰς Μουσεῖα καὶ ἐπιδεικνύομεν ὑπερήφανοι τὰ μεγάλα ἔργα των, θαυμαφανῆ καὶ πάλιν Τέχνη ὑπέροχος, Τέχνη ἑλληνική, — Ἕλληνες καλλιτέχναι, ἰδυνάμενοι νὰ συγκριθοῦν πρὸς τοὺς προγόνους των ; Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν !

Ἡ δευτέρα Αἴθουσα περιλαμβάνει τὴν Μικρὰν Συλλογὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία προσωρινῶς εἶνε κατατεθειμένη ἐδῶ, διότι, ὅταν θὰ πλουτισθῇ μὲ τὸν καιρόν, θὰ ἀποτελέσῃ ἴδιον Μουσεῖον. Ἁγιογραφίαι, ἱεραὶ εἰκόνες, βυζαντιναὶ ἀρχαιόταται, ἱερὰ ἄμφια, ξύλινοι καὶ μετάλλινοι σταυροί, λειψανοθῆκαι, ἐγκόλπια, φυλακτά, ἐκκλησιαστικὰ σκεύη παντοειδῆ, ἔγγραφα, χειρόγραφα, παλαιὰ βιβλία, — ἰδοὺ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη συλλογή. Πολλὰ τῶν κειμηλίων της εἶνε δείγματα ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης — ὅπως π: χ: ἓν ἐπιτραχήλιον τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, χρυσοῦφαντον, θαυμάσιον,— ἄλλα δὲ ἔχουν ἀνυπολόγιστον ἱστορικὴν ἀξίαν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπω, ὅτι ὑπάρχει καὶ τὸ ἐγκόλπιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος. Ἐν γένει αἱ παλαιαὶ ἐκεῖναι ἱερώταται εἰκόνες, αἱ ἐφθαρμέναι ὑπὸ τοῦ χρόνου, τὰς ὁποίας τόσα εὐσεβῆ χεῖλη ἠσπάσθησαν, τὰ ἄμφια, τὰ ὁποῖα περιεβλήθησαν τόσοι ἅγιοι κληρικοί, τὰ ἱερὰ σκεύη, διὰ τῶν ὁποίων ἐτελέσθησαν τόσαι κατανυκτικαὶ λειτουργίαι εἰς ἐποχὰς θλιβερὰς διὰ τὸ Ἔθνος μας, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ πατέρες μας ἐπεκαλοῦντο τὴν θείαν ἀρωγὴν μὲ πολὺ μεγαλητέραν θέρμην,— ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀνηρτημένα εἰς τοὺς τοίχους ἢ συσσωρευμένα εἰς τὰ ὑαλόφρακτα ἐρμάρια, ἐμποιοῦν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην καὶ προκαλοῦν μίαν ἁγίαν συγκίνησιν, ὅλως ἰδιαιτέραν, τὴν ὁποίαν κανὲν τῶν ἄλλων τμημάτων τοῦ Μουσείου δὲν προξενεῖ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπάρχει μελανοδοχεῖον, γραφίς, καὶ ἓν Λεύκωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἐπισκέπται ἐγγράφουν εἰς ἀνάμνησιν τὸνομά των. Εἰς τὴν σελίδα τῆς 27 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.—ἂν ποτε ἐπισκεφθῆτε τὴν Αἴθουσαν ταύτην καὶ λάβετε τὴν περιέργειαν νὰ φυλλομετρήσετε τὸ Λεύκωμα,—θὰ συναντήσετε καὶ τὸ μικρὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθίσατε νὰ βλέπετε κάτωθεν τῶν ἄρθρων τούτων :

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ;

Τί λέγει τάστρο μέσ' 'στὸν οὐρανό,
Τάστρο, ποὺ λάμπει
Σὰ σκοτεινιάζουνε τῆς γῆς οἱ κάμποι,
Τί λέγει τάστρο μέσ' 'στὸν οὐρανό ;

«—Τὸ φῶς μου ποὺ θωρεῖς, ποντοτεινὸ
Δὲν εἶν' ἀλήθεια !
Τώρ' ἂν στολίζῃ τῆς Νυχτιᾶς τὰ στήθεια,
Μὰ τάστρο θὰ χαθῇ τὸ μακρυνό
Ξάφνου μιὰ μέρα
Μεσ' ἀπ' τὸν ἄπλαστο, βαθὺν αἰθέρα.»

Τί τάχατε νὰ λέγῃ τὴν αὐγή,
Ὁ ἀνθὸς που ἀσπρίζει
Κι' ὀλόγυρα τὰ μύρα του χαρίζει,
Τί τάχατε νὰ λέγῃ τὴν αὐγή ;

«—Ὅμοια λουλούδια κι' ἄλλ' ἀπὸ τὴ γῆ
Θὲ νὰ φυτρώσουν
Τὸ μονοπάτι γύρω νὰ μυρώσουν...
—Ὁ Πλάστης τ' ἄνθη τὰ γλυκὰ εὐλογεῖ,
Μ' ἀπὸ τὴν πλάση
Τὸ μύρο τὸ δικό μου θὰ περάσῃ.»

Τὸ κῦμα τί νὰ λέγῃ τὸ βαρὺ
Τὸ μαῦρο κῦμα,
Χαρὰ τοῦ ναύτη καὶ τοῦ ναύτη μνῆμα,
Τὸ κῦμα τί νὰ λέγῃ τὸ βαρύ ;

«—Μεσ' 'στὴν ὀργή μου ἐγὼ τὴ φοβερὴ
Σπάνω τὰ ξάρτια,
Κι' ὅλα συντρίμματα, κουπιά, κατάρτια,
Τὸ μάτι σου ἔξαφνα πικρὰ θωρεῖ
Μὰ ὁ ἥλιος πάλι
Μὲ πίνει, μὲ ρουφᾶει ἀγάλι ἀγάλι.»

(*Μίμησις*)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΡΟΝΤΕΛΛΗΣ

Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κόδρος* εἰς τὸν 62ον Διαγωνισμὸν τῶν Λυσεων. (Ἴδε φυλλ. 12, σελ. 106.)

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 141.)

—Δὲν εὑρήκαμε ἕως τώρα· ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἡ καλή μας τύχη μᾶς ἔφερε 'στὴν πηγὴν τοῦ χρυσαφιοῦ.

— Μὲ συμπάθειο ὅμως... αὐτὴ ἡ πηγὴ τοῦ χρυσαφιοῦ ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὴν εὗρῆκε πρῶτος, εἰς τὸν κ. Μασσαί.

— Μὰ ἡμεῖς δὲν θὰ ἐνοχλήσωμεν κανένα... μᾶς φθάνει ἕνα κομμάτι γῆς... λίγο φαγητὸ καὶ ποτό, δὲν ζητοῦμε ἄλλο τίποτε.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου.

— Θὰ τὴν ζητήσωμε!

— Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ σᾶς την δώσῃ. Ἔχομεν ἀρκετοὺς ἐργάτας.

— Ἐργάτας ἐλεεινούς!.. ἐγχωρίους!.. μαύρους!.. εἶπεν ὁ Βραίη μὲ ἀπερίγραπτον περιφρόνησιν. Ἐν ᾧ ἡμεῖς... ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἤμην μίαν φορὰν ἀρχιεργάτης εἰς ἓν ἀνθρακωρυχεῖον τοῦ Νεούκαστλ...

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι γραμματισμένος, οὔτε ἀρχιεργάτης, εἶπε τραχέως ὁ Δάβις, ἀλλὰ τὴν δουλειὰ δὲν την φοβοῦμαι... καὶ σὰν δὲν θέλουν νὰ μοῦ δώσουν... τὴν παίρνω μόνος μου.

— Τὴν παίρνεις μόνος σου;... ἠρώτησεν ὁ Λεγκέν, μὲ ἐρεθισμὸν ὁ ὁποῖος ηὔξανε βαθμηδόν.

— Ναί. Τὸ ποτάμι αὐτὸ εἶνε δικό μου ὅσο καὶ δικό σας, κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δουλέψω κ' ἐγὼ ὅπως καὶ σεῖς.

— Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐργασθῇς εἰς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ποῦ δέν το κατελάβαμεν ἡμεῖς. Ἀλλὰ 'στὰ δικό μας τὸ μέρος... ἄ μπᾶ!

— Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἀφήσετε εἰς δύο δυστυχισμένους νὰ μαζέψουν τὰ ψιχαλὰ τοῦ πλούτου σας! διέκοψεν ὁ Βραίη· ὁ Δάβις εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς ἀνατροφήν· δὲν πρέπει νὰ πειράζεσθε δι' ὅσα λέγει... ἐλπίζω ὅτι θὰ μας συστήσετε εἰς τὸν κύριον... ζητοῦμεν τόσον ὀλίγον πρᾶγμα!...

— Νὰ συνεννοούμεθα, εἶπεν ὁ Λεγκὲν ἐντόνως. Σεῖς περιφέρεσθε, διὰ νὰ εὕρετε χρυσοφόρα μέρη. Διὰ τίνος λογαριασμὸν ἐργάζεσθε;

Ὁ Βραίη ἤνοιξε τὸ στόμα του ἀλλ' ἐσιώπησε· ὁ Δάβις ὅμως ἐφώναξε, πτυπῶν τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ναί, γυρνοῦμε διὰ νὰ εὕρωμε χρυσοφόρα μέρη· καὶ ἂν εὕρωμε, θὰ προσκαλέσωμε κ' ἐκείνους ποῦ τὰ ἐκμεταλλεύονται καὶ ὅσους θέλομε!..

— Τότε ἔπρεπε νὰ ἔλθετε προτήτερα ἀπὸ μᾶς παλιο.. ἀνέκραξεν ὁ Λεγκὲν καταθυμωμένος. Ἔμπρὸς λοιπόν, ἔξω ἀπ' ἐδῶ, καὶ 'στὴ στιγμὴ!

— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ;.. ἐβρυχήθη ὁ Δάβις· καὶ ποιὸς θὰ με διώξῃ;

— Ἐγώ. Ἔλα νὰ ἰδῆς! εἶπεν ὁ Λεγκὲν ἀνασκουμπώνων τὰ μανίκια του.

Ὁ Δάβις ἐφώρμησε κατ' αὐτοῦ μὲ σκυμμένην κεφαλήν, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἀντίπαλοι, στενῶς συνεσφιγμένοι, ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς ἐν μέσῳ κεραυνοῦ ἀγγλογαλλικῶν ὕβρεων. Τὰ κτυπήματα ἔπιπτον πυκνὰ ὡς χάλαζα, ἀλλ' οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν σχεδὸν ἰσοδύναμοι καὶ δὲν εἰξεύρομεν πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ πυμαχία αὕτη, ἐὰν ὁ κ. Μασσαὶ δὲν εἶχε προστρέξῃ, ἀκούσας τὸν θόρυβον.

— Λεγκέν! ἀνέκραξε κατάπληκτος. Εἶνε δυνατόν!.. μὲ ἕνα ξένον!

Ὁ Λεγκὲν ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Δάβις καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ Μασσαὶ ἐντροπιασμένος, ἐν ᾧ ὁ Δάβις ἀναστηκωθείς, ἐμειδίαν ἠλιθίως.

— Ἔφταιξα· δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ ἔκαμα, καὶ νὰ μὲ συγχωρέσετε! εἶπεν. Ἀλλὰ μ' ἐρέθισε τόσο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!.. Τὸ λοιπόν, δρόμο!

— Ἄφησέ με νὰ εἰπῶ δύο λόγια 'ς τὰφεντικό ποῦ φαίνεται τόσον καλός...

— Τίποτε! θὰ τοῦ ἐξηγήσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι μὲ δύο λόγια. Κάποιοι ξένοι θέλουνε νὰ χώσουν τὴ μύτη τους 'στὸ μεταλλεῖό μας. Κ' ἐγὼ λοιπὸν τοὺς στέλνω νὰ πᾶν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦρθαν.

— Πραγματικῶς, δὲν ἠμποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ξένους εἰς τὸ μεταλλεῖον μας, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί· Δώσατέ τους μερικὰ τρόφιμα καὶ ἐνδύματα, καὶ ἂς ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' ἐδῶ! εἶπεν ἀναχωρῶν.

Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν δύο τυχοδιωκτῶν, ὅπως ἐξευμενίσουν τὸν κ. Μασσαί, ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη, καὶ οἱ δύο σύντροφοι ἀφ' οὗ ἐφωδιάσθησαν μὲ ἐνδύματα καὶ μὲ καπνόν, ἀπεμακρύνθηθησαν μὲ βῆμα βαρύ.

Προχωρήσαντες ἕως διακόσια μέτρα, ἐστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου. Ἐκεῖ ἤρχισαν ζωηρὸν διάλογον, δεικνύοντες ὅτε μὲν τὸν ὁρίζοντα, ὁτὲ δὲ τὸ μεταλλεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ τόσον ὀλίγας διατυπώσεις τοὺς ἐδίωξαν. Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν ἐφάνησαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἠσχολήθησαν νὰ κόπτουν κλάδους δένδρων νὰ κάμνουν αὐτοὺς πάσσαλους καὶ νὰ τους ἐμπήγουν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμίου· ἔπειτα συνέλεξαν πολλοὺς κλάδους καὶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος κατεσκεύασαν κατὰ τὸ ἥμισυ μίαν καλύβην· χωρὶς ἄλλο εὕρισκον πολὺ ὡραίαν τὴν θέσιν. Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Λεγκὲν δι' ὅλα αὐτὰ ἦτο φοβερά· ἀλλὰ καὶ τοῦ Γεράρδου ἡ ἀγανάκτησις ἦτο μεγάλη. Ἐρεθίζοντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον κατέλήξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς διώξουν διὰ τῆς βίας. Ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ ταῦτα σχέδια δὲν ἐπεδοκίμασεν ὁ κ. Μασσαί, ὅστις μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἔπεισε τὸν Λεγκὲν καὶ τὸν Γεράρδον, ὅτι καὶ οἱ ξένοι ἐκεῖνοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβουν ἓν ἀδέσποτον ἔδαφος καὶ νὰ τὸ δηλώσουν ὡς ἰδιοκτησίαν των.

Μίαν μόνην παραγγελίαν ἔδωκεν εἰς αὐτούς, νὰ μὴν ἐπιτρέψουν, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, τὴν εἴσοδον τῶν δύο ἀγνώστων εἰς τὸν περίβολον τῶν μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΟΛΙΑΘ.

Ὁ Λεγκὲν καὶ ὁ Γεράρδος ἐπέδλεπον μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν ἑταιρείαν Βραίη - Δάβις· καθ' ἑκάστην δὲ ἀνεκαίνωνον εἰς τὸν κ. Μασσαὶ καὶ εἰς τὸν Ἐρρῖκον καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐνεργείας αὐτῶν. Οἱ δύο σύντροφοι ἐλάμβανον καθ' ἑκάστην ἄμμον τοῦ ποταμίου μὲ τὸ τηγάνιόν των, τὴν ἔπλυνον καὶ παρετήρουν μὲ προσοχὴν τὸ ὑπόλειμμα.

Τὰ πράγματα ἐξηκολούθησαν οὕτω ἀρκετὸν χρόνον· ἀλλ' ἡμέραν τινά, ἐξ ἑβδομάδας περίπου, ἀφ' ὅτου οἱ δύο πρόσκοποι ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου, ὁ Γεράρδος ἔφθασεν εἰς τὴν ἔπαυλιν πολὺ τεταραγμένος. Κατακόκκινος, ἀσθμαίνων, μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας, εἰσώρμησε βιαίως εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου εὑρίσκοντο οἱ γονεῖς του καὶ ὁ Ἐρρῖκος μὲ τὸν Λωμόνδον καὶ τὸν Χαρδουῆνον.

— Εἰξεύρετε τί κάμνουν τώρα; ἀνέκραξε χωρὶς νὰ προφθάσῃ ν' ἀναπνεύσῃ.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Κατέβηκαν ἑκατὸ μέτρα παρακάτω καὶ ἤρχισαν νὰ ἐμπήγουν πασσάλους.

Καὶ σήμερα τὸ πρωὶ ὅταν ἐπήγαμεν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ Λεγκὲν καὶ ἐγώ, τί εἴδαμεν; Νὰ κατασκευάζουν μίαν ἄλλην καλύβαν.

— Αἴ, ἴσως σκέπτονται ν' ἀφήσουν τὴν πρώτην καλύβην των καὶ νὰ μετακομισθοῦν εἰς ἄλλην. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡμᾶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὄχι, φαίνεται ὡσὰν νὰ μοιράζουν τὸ ὀλίγον ἔδαφος ποῦ κατελάβαν. Ἐγκαθίστανται ὁριστικῶς, σᾶς βεβαιῶ.

— Ὁ Γεράρδος ἴσως ἔχει δίκαιον ν' ἀνησυχῇ, διέκοψεν ὁ Ἐρρῖκος. Εἰμπορεῖ νὰ θέλουν νὰ καταλάδουν καὶ ἄλλο μέρος.

— Ἴσα, ἴσα αὐτὸ ἐσκέφθημεν καὶ ἡμεῖς. Εἰμπορεῖ νὰ τοὺς καταιδῇ νὰ κτίσουν καλύβας καὶ νὰ ἐμπήξουν πασσάλους καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ποταμίου μας. Ποῖος θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ;

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος. Ἐδῶ ἡ κατοχὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ κυριότητα.

— Ἀφ' οὗ μιὰ φορὰ καταλάδωμεν ἓν μέρος, πηγαίνετε ἔπειτα νὰ τοὺς βγάλετε.

— Ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, θὰ ἐχάραζα χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀργοπορίαν τὰ ὅρια τῆς ἰδιοκτησίας μου, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὸ ἔχει γίνῃ.

— Ὤ, ὄχι ἐντελῶς, ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος, διακόψας τὸν πατέρα του. Εἶν' ἀληθές, ἐχαράξαμεν τὰ ὅρια τῆς ἰδιοκτησίας μας μέχρι σημείου τινός· ἀλλ' ἂν δὲν θέλωμεν νὰ ὑποστῶμεν καμμίαν ἐπιδρομήν, ἂν δὲν θέλωμεν νὰ εἰσβάλουν τυχοδιῶκται εἰς τὸ χρυσωρυχεῖόν μας, πρέπει νὰ μετακινήσωμεν τὰ ὁριά μας, νὰ τα μεταφέρωμεν μακρύτερα καὶ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ὅπως μᾶς συμβουλεύει ὁ φίλος μας Χαρδουῆνος.

— Πῶς; νὰ ἐκτείνωμεν ἀκόμη τὰς ἐργασίας μας;

— Αὐτὸ δὲν μου φαίνεται ἀπολύτως ἐπάναγκες, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος. Ἀρκεῖ νὰ ὁρίσωμεν μίαν περιοχὴν δι' ἕκαστον μέλος τῆς ἀποικίας, καὶ εἰς ἑκάστην ὡς σημεῖον κατοχῆς νὰ κατασκευάσωμεν μίαν καλύβην ἡ ὁποία ν' ἀνήκῃ ὀνομαστικῶς, αὐτὴ ἐδῶ εἰς σᾶς, κύριε Μασσαί, ἡ ἄλλη εἰς τὴν κυρίαν Μασσαί, αἱ ἀκόλουθοι εἰς τὴν δεσποινίδα Κοραλίαν, εἰς τὴν μικρὰν Λίναν, εἰς τὸν Ἐρρῖκον, εἰς τὸν Γεράρδον, εἰς τὸν ἰατρόν, εἰς τὸν Λεγκέν, εἰς ἐμέ, ἐὰν θέλετε. Κάμετε καλύβας καὶ διὰ τοὺς μαύρους ὑπηρέτας σας, ἀκόμη!.. Εἶσθε ἀρκετὰ πολυάριθμοι ὥστε νὰ καταλάδετε τὸ ποτάμιον καὶ τὰς ὄχθας του εἰς ἔκτασιν δύο ἢ τριῶν χιλιομέτρων. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεσθε κύριοι αὐτοῦ καὶ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε καμμίαν εἰσβολήν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Ὁ κύριος Φασουλῆς, ἡ κυρία Φασουλίνα καὶ τὰ παιδιά των, ἐπῆραν ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι των τὸν μικρούτσικον Φασουλάκην, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ζῇ καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ τὰ ἀδέλφια του, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο παιδί.

Κάθε πρωΐ, μόλις ξυπνήσῃ καὶ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του, θὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, θὰ καλημερίσῃ τοὺς Φασουλάκιδες, καὶ ἔπειτα,—ἡ πρώτη του δουλειά,—θὰ πλυθῇ καὶ θὰ σιγυρισθῇ.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες πλύνονται μὲ χαρὰ καὶ μὲ γέλια, σαπουνίζονται, τρίβουν καλὰ καλὰ τὸν λαιμὸν καὶ ταὐτιά των μὲ τὲς πετσέτες των. Ἔτσι γίνονται ὡραῖοι, δροσεροὶ καὶ ροδοκόκκινοι σὰν ἀγγελάκια.

Καὶ ἡ γάτα ἡ Αιλίνα πλύνεται καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα. Γιὰ λεκάνη ἔχει τὸ στοματάκι της, γιὰ πετσέταν τὴν κόκκινην γλωσσίτσαν της. Ἀλλὰ τί καλὰ ποῦ τὰ καταφέρνει, χωρὶς νερὸ καὶ σαπούνι καὶ πῶς γυαλίζει ὕστερα ἡ στακτερὴ γουνά της!

Τῆς ἀρέσει, βλέπετε, νὰ σιγυρίζεται, νὰ κάμνῃ τὴν τουαλέτταν της. Μόνον ὁ Φασουλάκης δὲν πλύνεται μὲ πολλὴν εὐχαρίστησι, καὶ βρίσκει τὸ νερὸ πολὺ κρύο, καὶ τὴν πετσέτα πολὺ σκληρή, καὶ τὸ σαπούνι πολὺ γλυστερό, καὶ τὸ πρωΐνὸ πλύσιμο τὸ ἔχει γιὰ μεγάλη φασαρία καὶ μεγάλο βάσανο. Δέν του ἀρέσει τέλος πάντων. Καὶ πότε κλαίει, καὶ πότε μουρμουρίζει, καὶ πότε τάφινει 'στὴ μέση, καὶ σκουπίζεται πρὶν βγάλῃ ἀκόμη καλὰ-καλὰ τὰ σαπούνια ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του.

Ἔ, δὲν εἶνε μεγάλο ἐλάττωμα αὐτό, νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὸ παιδὶ τὴν καθαριότητα; Τότε λοιπὸν τί θὰ διαφέρῃ ἀπὸ ἕνα μικρό, καὶ παχουλὸ καὶ ἀκάθαρτο γουρουνάκι;

— Τί κρῖμα, ἔτσι εὔμορφο παιδάκι νὰ μὴν εἶνε παστρικό! λέγει ἡ κυρία Φασουλίνα.

— Ἄφισέ τον, καὶ μὲ τὴν ἡλικία θὰ συνειθίσῃ καὶ θὰ διορθωθῇ, ἀπαντᾷ ὁ κύριος Φασουλῆς.

Μ' αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Φαίνεται, ὅτι κάθε καλὸν ἔχει καὶ τὸ κακόν του. Ἀπὸ ὅλα τὰ ὀπωροφόρα τοῦ κήπου, ἡ κερασιὰ τῶν παιδιῶν ἦτο ἡ ὡραιοτέρα, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον ἐκτεθειμένη εἰς λεηλασίας.

— Τὰ λαίμαργα τὰ βρωμόπουλα! εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Ὄλγα· μᾶς τρῶνε τὰ πειὸ κόκκινα.

Ὁ Κωστάκης ἔμεινε πρὸς στιγμὴν βυθισμένος εἰς σοβαρὰς σκέψεις· κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὴν ἀδελφήν του, ἀνέκραξε μ' ἐνθουσιασμόν:

— Εὕρηκα τρόπο! Βάζουμε ἕνα σκιάχτρο 'ςτὴν κερασιά;

Ἡ Πόπη τὸν ἐκύτταξε καὶ ἐγέλασε:

— Ἔπρεπε νὰ το συλλογισθοῦμε ἀπὸ καιρό, εἶπε· ἄ, τί γέλια ποῦ θὰ κάναμε!..

— Νὰ τὸ φτειάσωμε τώρα εὐθύς, ὑπέλαβεν ὁ Κωστάκης. Ἐλᾶτε, πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ Μπάρμπα - Σταῦρο.

Ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος εἶνε εἰς κάθε περίτασιν τὸ μαντεῖον καὶ τὸ καταφύγιον τῶν παιδιῶν.

Καὶ τὰ τρία ἔτρεξαν νὰ τὸν εὕρουν.

— Μέσα εἶσαι, Μπάρμπα - Σταῦρο; ἐφώναξεν ὁ Κωστάκης, μόλις ἔφθασεν ἀσθμαίνων εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ γέρω-κηπουροῦ.

Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Ἀλλ' ἀπὸ μέσα, μία στριγγὴ φωνὴ ἐπανέλαβε:

— Μπάρρρμπα - Σταῦρρρο!

Τὰ παιδιὰ ἔβαλαν τὰ γέλια.

— Δὲν εἶνε μέσα, εἶπεν ὁ Κωστάκης, ἀνοίγων τὴν θύραν. Ἡ Καρακάξα μίλησε.

— Καλὴ μέρα, Καρακάξα! ἐφώναξαν καὶ τὰ τρία.

Μία κίσσα, τῷ ὄντι, ἦτο σκαρφαλωμένη ἐπάνω εἰς τὸ κλουβί της. Ἐπήδησεν ἀμέσως εἰς τὸ πάτωμα, καὶ κυττάξασα τὰ παιδιὰ μὲ σοβαρότητα, ἐπανέλαβε: «Μπάρρρμπα - Σταῦρρρο!»

— Τί ἀστεία ποῦ εἶνε! εἶπεν ἡ Ὄλγα· θὰ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς εἶνε ἄνθρωπος· δὲν μιλεῖ καλλίτερα ἀπὸ τὸ Μπεμπέ;

— Κατὰ δυστυχίαν, εἶπεν ὁ Κωστάκης, μόνον δύο λέξεις ξεύρει καὶ δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ μας εἴπῃ ποῦ εἶνε ὁ Μπάρμπα-Σταῦρος...

— Ἐδῶ εἶνε, παιδιά μου, εἰς τοὺς ὁρισμούς σας! ἀντήχησε ταυτοχρόνως μία φωνὴ γεροντική.

— Ἀ, νάτος!.. Μπάρμπα - Σταῦρο, θέλομε ἕνα σκιάχτρο, εἶπεν ἀμέσως; ὁ Γιαννάκης, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσῃ μὲ προλόγους, — γιατί τὰ πουλιὰ μᾶς τρῶν τὰ καλλίτερά μας κεράσια.

— Μᾶς βοηθεῖς, Μπάρμπα Σταῦρο; ἠρώτησεν ἡ Πόπη· μὰ ξεύρεις, πρέπει νὰ εἶνε φοβερό, φρικαλέο... Ἀ, Κωστάκη, ἐξηκολούθησε μὲ ζωηρότητα, ἂν ἐθυσίαζες ἐκεῖνο τὸ μεγάλο Καραγκιόζη σου!..

— Ναί, μὰ δὲν ἔχει πειὰ οὔτε χέρια οὔτε πόδια!

— Δὲν πειράζει· τοῦ φτιάνομε, καὶ ἔπειτα τὸν ντύνομε ἕλα, τρέξε νὰ τὸν φέρῃς.

Ὁ Κωστάκης ἔφυγεν ὡς διϊπετόδρομος, καὶ μετὰ πέντε λεπτά, ἐπέστρεψε φέρων τὰ λείψανα ἑνὸς ὡραίου Καραγκιόζη.

Πρέπει ὅμως νὰ του βάλωμε πολὺ μεγάλα χέρια! ἐφώναξε, πρὶν σταθῇ κἂν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ.

Ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος ἐπῆρε τὸν Καραγκιόζη καὶ τὸν ἐξήτασεν.

— Ἔχω ὅ,τι χρειάζεται, εἶπεν· ἕνα ξύλο ἀπὸ κάτι παληὰ κάγγελα· θὰ τού το καρφώσω 'ςτὴν πλάτη, καὶ πάει λέοντας.

Τοῦτο καὶ ἔγινεν ἀμέσως, ὁ δὲ Καραγκιόζης ἐξέτεινε τώρα δύο πελωρίους βραχίονας, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅλην τὴν κερασιάν.

— Κρῖμα μόνον ποῦ δὲν τα κουνεῖ! εἶπεν ὁ Κωστάκης.

— Θά του βάλωμε μακρυὰ μανίκια, καὶ θὰ τού τα κουνεῖ ὁ ἀέρας, εἶπεν ἡ Πόπη.

— Βέβαια, εἶπε καὶ ἡ Ὄλγα· πρέπει νὰ γίνῃ σὰν ζωντανός, γιὰ νὰ τὸν φοβοῦνται τὰ πουλιά.

— Καὶ τώρα μὲ τί θὰ τὸν ντύσωμε; ἠρώτησεν ἡ Πόπη.

— Ἔχω ὅ,τι χρειάζεται! εἶπε καὶ πάλιν ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς ἦτο ἀνεξάντλητος. Νὰ ἡ παληὰ ρόμπα, ποὺ μου εἶχε δώσῃ ὁ Κύριος, νὰ τὴν φορῶ τὸν καιρὸν ποῦ ἤμουν ἄρρωστος...

— Ἀ, τί καλά! ἀνέκραξεν ἡ Πόπη, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ἀπὸ χαράν. Τί εὔμορφος ποῦ θὰ εἶνε ὁ Καραγκιόζης!

— Ἂν θὰ εἶνε εὔμορφος, δὲν ἐκάναμε τίποτε, εἶπεν ὁ Κωστάκης· τὸ ζήτημα εἶνε, νὰ γίνῃ ἄσχημος, τέρας! Σταθῆτε ὅμως· δὲν σας φαίνεται πολὺ λιγνός; πρέπει νὰ τον παχύνωμε λιγάκι.

Τὸν ἐτύλιξαν μὲ ἄχυρα, τὸν ἐφούσκωσαν καλά, καὶ ἔπειτα τοῦ ἐφόρεσαν τὸν κελαϊὸν κοιτωνίτην, μὲ τόσα γέλια, μὲ τόσον θόρυβον, ὥστε ὅλα τὰ πουλιὰ ἔφυγαν ἐκ τῶν κροτέρων.

Τί ἔγινεν ἡ Κίσσα ἐν τῷ μεταξύ;

Ἔγινεν ἄφαντη, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπρόσεξεν... Ἡ Κίσσα τοῦ Μπάρμπα - Σταύρου ἦτο πτηνὸν πολὺ ἀνεξάρτητον, πολὺ χειραφετημένον· δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ θεωρῇ τὸ κλουβί της ὡς φυλακήν, καὶ ἐπήγαιναν ὅπου ἤθελε, μετὰ ἢ ἄνευ ἀδείας. Τὰ παιδιὰ εἰσέβαλον τώρα εἰς τὸ σπίτι καὶ τὴν ἐνώχλησαν. Καὶ αὐτὴ ἔφυγε, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε...

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ ἔργον, ὁ γέρω-κηπουρὸς ἐπῆρε μίαν σκάλαν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν κερασιάν. Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Κωστάκην, προσέθεσε στερεῶς τὸ ἀνδρείκελλον εἰς ἕνα κλάδον, καὶ ἔπειτα συνεβούλευσε τὰ παιδιά, νὰ κρυφθοῦν ὀπίσω ἀπὸ τὸν πλησίον φράκτην, διὰ νὰ ἴδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ κηπουρὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον του, ἀφήσας τὰ τρία παιδία εἰς τὴν κρύπτην των. Ἐπὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐφάνησαν ἀτελείωτα, κανὲν δὲν ἐκινήθη. Ἔξαφνα:

— Κάτι ἀκούω! ἐψιθύρισεν ἡ Πόπη εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Κ' ἐγώ! εἶπεν ἡ Ὄλγα.

— Σιωπή! μὴν κουνηθῆτε!

Ὁ θόρυβος ηὔξανε. Κάτι μεγάλο πουλὶ βέβαια, ἐπετοῦσεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

— Μᾶς τρώγει τὰ κεράσια! ἐψιθύρισεν ἡ Πόπη.

— Τώρα... τώρα θὰ ἰδῇ τὸν Καραγκιόζη καὶ θὰ φοβηθῇ, εἶπεν ἡ Ὄλγα μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα.

— Σούτ! εἶπεν ὁ Κωστάκης· νά, πλησιάζει, κυττάζετε!..

Ὁ πτερωτὸς κλέπτης ραμφίζει μὲ τὴν ἡσυχίαν του ἕνα κατακόκκινον κεράσι. Κάμνει ἀκόμη ἓν πήδημα, καὶ ἀντικρύζει τὸ σκιάχτρο.

— Μπάρρρρμπα Σταῦρρρο! ἀκούεται τότε ἡ στριγγὴ φωνὴ τῆς Κίσσας· καί, πηδῶσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Καραγκιόζη, τὸν τσιμπᾷ μὲ τὸ ράμφος φιλικώτατα· «Μπάρρρρμπα Σταῦρρρο!» ἐπαναλαμβάνει, ὡς νὰ κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτον συνάντησιν.

— Μπᾶ! ἡ Καρακάξα!

Ἡ ἐπιφώνησις ἐξέρχεται καὶ ἀπὸ τὰ τρία στοματάκια τὰνοικτὰ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Τὰ παιδιὰ ἦσαν ὄρθια καὶ ἐκυττάζοντο· κατόπι ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας τόσον ἠχηρούς, ὥστε ἡ Κίσσα, ἐκπληκτος, ἔσκυψε καὶ τὰ ἐκύτταξε μὲ σοβαρότητα.

Ἀκούσας τὸν θόρυβον, ὁ Μπάρμπα - Σταῦρος προνέτρεξεν. Μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀπὸ τὰ γέλια, ὁ Κωστάκης ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ τῷ ἔδειξε τὴν Κίσσαν, ἡ ὁποία ἐστέκετο τώρα ἐπάνω εἰς τὸ καπέλλον τοῦ Καραγκιόζη καὶ ἐπανελάμβανε: «Μπάρρρρμπα - Σταῦρρρο!»

— Μπᾶ τὸ ζούδιο! ἀνέκραξεν ὁ γέρω κηπουρός, γελῶν καὶ αὐτός· ἐγνώρισε τὴν ρόμπα, καὶ νομίζει πῶς; εἶμαι ἐγώ!

— Αὐτὴ μᾶς τρώγει τὰ κεράσια! εἶπεν ἡ Πόπη, ὅταν ἐπιτέλους ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πάρῃ τὸν Καραγκιόζη γιὰ τὸν Μπάρμπα - Σταῦρο! εἶπε συγχρόνως ἡ Ὄλγα· καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐπροκάλεσε νέον παροξυσμὸν τρελοῦ γέλωτος.

— Κρῖμα 'ςτοὺς κόπους μας, εἶπεν ὁ Κωστάκης, γιὰ νὰ κάμωμε σκιάχτρο! Ἂν εἶνε ἔτσι, καλλίτερα νὰ το καταιβάσωμε.

— Ὄχι δά, εἶπε ζωηρῶς ἡ Πόπη· ἂς τἀφήσωμε γιὰ τἄλλα πουλιά· αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν τόσην ἐξυπνάδα, καὶ ἔπειτα δὲν γνωρίζουν τόσῳ πολὺ τὸν Μπάρμπα-Σταῦρο. Ὅσῳ γιὰ τὴν Καρακάξα, ἐπὶ τέλους αὐτὴ εἶνε φίλη μας· καὶ μποροῦμε πειὰ νὰ μοιράσωμε τὰ κεράσια μας μὲ μιὰ φίλη!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 64ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1900

Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, (φυλλ. 1, σελ. 12), οἱ ὁποῖοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

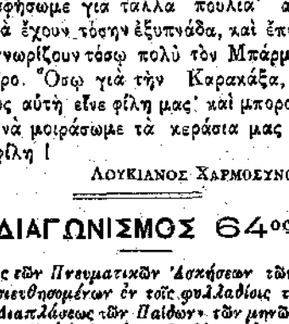

Ὁ Μπαμπᾶς: — Ἔ, καὶ ποιός σου φταίει ποῦ ἀπερρίφθης εἰς τὰ γραπτά; Δὲν σοῦ το ἔλεγα πῶς αὐτὴ ἡ ἀμέλεια....

Ὁ Ἄβελ: — Δὲν φταίει ἡ ἀμέλεια, μπαμπᾶ· φταίει ὁ διπλανός μου, ποῦ δὲν μ' ἄφινε νὰ κυττάξω τὸ χαρτί του.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψάρι τῆς Ξηρᾶς

* * *

«Υ. Γ. Σὲ παρακαλῶ, ἂν τυχὸν δὲν λάβῃς καὶ τὴν παροῦσάν μου, νὰ μού το γράψῃς εὐθύς, διὰ νὰ σου στείλω ἄλλην. *Καρδία ὑπὸ Πέτραν.*»

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κεραμυδόγατου

* * *

— Κική, μὴ σκύβῃς ἔτσι ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πέσῃς!

— Ἔννοια σας, μαμμᾶ, καὶ βαστῶ τὴ ρόμπα μου!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνωτάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΞΕΣΠΑΘΩΝΟΝΤΑΣ!

ΗΡΕΣΕ πολὺ καὶ τὸ τελευταῖον δωδεκασέλιδον φύλλον, τὸ τόσῳ πλούσιον εἰς ὕλην καὶ εἰς εἰκόνας. Ἂν κρίνω τουλάχιστον ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων μου, — διότι αὐτοὶ μόνον ἐπρόφθασαν νὰ μου γράψουν μέχρι σήμερον, — ὅλοι φαίνονται κατενθουσιασμένοι. Ἡ συνέχεια τῶν δύο μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται τώρα εἰς τόσον ἐνδιαφέρον σημεῖον, [ἐκείνη ἡ ἐμφάνισις τῶν «ὑπόπτων» εἰς τὴν «Χρυσοφόρον Φλέβα» πολλὰ δεινὰ προοιωνίζεται!] ἡ συνέχεια τῆς σοφῆς καὶ θελκτικοτάτης «Θείας Οὐρανίας», τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο «Θαῦμα Ἰσορροπίας» μὲ τὴν ἀπρόοπτον ἐξήγησίν του, ἡ βιογραφία τῆς Ταλιαφέρρο, τὸ διηγηματάκι τοῦ κ. Ἀλκίδου, πόσα ἄλλα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν, δὲν περιείχοντο εἰς αὐτὸ τὸ ἔκτακτον φύλλον! Πραγματικῶς, ὅταν ἔχωμεν δώδεκα σελίδας, ἔχομεν ἀρκετὸν τόπον διὰ νὰ καταστήσωμεν τὸ φύλλον ποικίλον καὶ ὡραῖον. Καὶ εἰς τί ὀφείλεται τοῦτο; εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητάς, εἰμποροῦν νὰ καυχῶνται ὅτι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον συντελοῦν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ φύλλου, καὶ ὅτι παρέχουν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ συναδέλφους των ηὐξημένην τὴν ἑβδομαδιαίαν ἀπόλαυσιν. Τιμὴ λοιπὸν καὶ δόξα εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας!

Τσούχτρα [Ε] νὰ σου ζήσῃ τὸ νεοφώτιστον ἀνεψάκι σου, ὁ χαριτωμένος Ἀναστασάκης. Ἡ Ἀγάπη σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ ἐνεθυμήθης νὰ τὴν συγχαρῇς διὰ τὴν ἑορτήν της, καθὼς καὶ ἡ Γιαγιά, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ δείχνεις διὰ τὴν ὑγείαν της. Χαίρω πολύ, διότι σ' ἐνθουσιάζουν τόσον τὰ ἐφετεινά μας ἔργα· Ὁ ἐπιστολή σου δροσερωτάτη· τὴν ἐρρόφησα σὰν παγωτό.

Ἀπὸ τὴν ποικίλην καὶ ὡς πάντοτε ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς Ναυτοπούλας [ΕΕ] αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον προτιμῶ, διότι πολὺ μ' ἐνδιαφέρουν αἱ μεταξύ των γνωριμίαι τῶν φίλων μου: «Ἐγνώρισα ἐπὶ τέλους καὶ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, τὸ ὁποῖον μ' ἐφιλοξένησεν ὁλόκληρον ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν του.... Ἡ ἐξοχή του εἶνε ἐκπάκτως ὡραία, ποιητικωτάτη, δὲν ἀπορῶ δὲ ἂν φίλη σου ἔγινε ποιήτρια. Ἐκεῖ, παρ' ὀλίγον νὰ ἐμπνευσθῶ κ' ἐγὼ καὶ νὰ σου στείλω κανένα Ἔμνον πρὸς τὴν Φύσιν· τὰ ἀστεῖα κατὰ μέρος ὅμως... Τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ κατενθουσίασεν· εὑρίσκω δὲ ὅτι τὸ ψευδώνυμον τῆς πηγαίνει λαμπρά, διότι μόνον ἡ μετριοφροσύνη της ὑπερβαίνει τὸ πνεῦμά της.» Κ' ἐγὼ τὸ γνωρίζω καλὰ αὐτὸ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς της· οὔτε θὰ ἐδημοσίευα αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους σου, ἂν δὲν ἤμην βεβαία ὅτι τοὺς ἀξίζει ἡ ἀγαπητή μας φίλη.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς ἔγινεν ἡ ἐγγραφὴ τοῦ νέου μου φίλου *Ἀρχιστρατήγου Ρόβερτς*; Ἰδοὺ τί μου γράφει: «Μίαν ἡμέραν, μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου *Γεωργίου Ζαχαριάδου*, τὸν εὗρον ἀσθενοῦντα. Ἀν καὶ ἦτο ὅμως ἀσθενής, εἶδα νὰ κρατῇ ἓν φυλλάδιον καὶ νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ ἐκεῖ τῆς κλίνης του. — Τί εἶνε αὐτό; τὸν ἐρωτῶ. — Εἶνε, μοῦ ἀπαντᾷ, τὸ μόνον ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμε νὰ ἀναρρώσω ὀλίγον. — Καὶ πῶς γίνεται νὰ εἶνε ἰατρικὸν ἓν ἁπλοῦν χαρτίον; — Γίνεται διότι εἶνε τὸ ἄριστον περιοδικόν, τὸ θαυμάσιον ἀνάγνωσμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Διάπλασις τῶν Παίδων.» Τοῦτο ἀκούσας ὁ *Ἀρχιστράτηγος Ρόβερτς*, ἔσπευσε νὰ ἐγγραφῇ ἀμέσως καὶ νὰ γίνῃ φίλος μου, καὶ ὅταν ἀργότερα ἔλαβε καὶ τὰ φυλλάδια, ἔγινε φίλος μου ἀπὸ τοὺς πλέον ἐνθουσιώδεις.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γράψω ἰδιαιτέρως, καὶ δι' αὐτὸ τὸ βλέπεις σήμερον εἰς τὰς Πληροφορίας. Πολὺ ὀρθὰ ὅσα γράφεις διὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἔμνου. Ὅταν παίζεται ἡ ᾠδὴ ἀλλεται ὁ Ἐθνικὸς Ἔμνος, ὁ ἕλλην πρέπει, ὀφείλει νὰ τον ἀκούσῃ ὄρθιος καὶ ἀσκεπής, ἀλλέως, ἢ δὲν γνωρίζει τί σημαίνει Ἐθνικὸς Ὕμνος, ἢ εἶνε ἀνάξιος νὰ λέγεται Ἕλλην.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μικρὰν Ἀρσακειάδα* (Ζ. Π. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.) *Ἀετιδέα τῆς Νεαπόλεως* (Γ. Τ.) *Ἀρταγνὰν* (Ι. Ν. διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου [Ε] καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Μόζαρτ* (Κ. Μ. τὸ πρῶτον δὲν ἦτο ἐλεύθερον·) *Δενδροστοιχεῖαν τῶν Ἀθηνῶν* (Α. Χ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα.)

Μετὰ βαθυτάτης μου ἀθλίψεως ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς μου φίλης Χρυσούλας Κ. Καλλάρη, τῆς γνωστῆς σας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Πυκνόφυλλος Δρῦς*. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἀπριλίου, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 14 ἐτῶν, βυθίσασα εἰς ἀπαρηγόρητον πένθος τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς της καὶ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια της. Μανθάνω ὅτι μετ' ἀπαραμίλλου εὐσταθείας ὑπέμενε τὰς ὀδύνας τῆς μακρᾶς ἀσθενείας της, καὶ ὅτι ἠτένισε τὸν θάνατον μὲ γαλήνην καὶ σοβαρότητα ὑπερκόσμιον, πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της. Καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν τελευταίων στιγμῶν της, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπρόφερε τόσον ὑψηλοὺς καὶ χριστιανικοὺς λόγους, συγκιρνᾷ τὴν ἀμύθητον λύπην τῶν γονέων της, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὸ ἐγκαλλώπισμα τοῦ οἴκου των, διὰ ναυξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀγγέλων κατὰ ἕνα... Ἂς εἶνε αἰώνια ἡ μνήμη Της!

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* χαιρετοῦν στρατιωτικῶς τὸν *Ὑποψήφιον Βουλευτὴν* καὶ τὸν ἐρωτοῦν ἕως πότε θὰ εἶνε ὑποψήφιος; — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* πληροφορεῖ τὴν *Μοσχοναθρεμμένην* ὅτι κατ' αὐτὰς διαμένει ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ Ἑλλάς (βέβαια, εἶχα κ' ἐγὼ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖον μου·) — ἡ *Βεβέδρα Πατρῶν* ἐρωτᾷ τὴν *Ποιήτριαν Σαπφὼ* καὶ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, ἂν τὴν ἐνθυμοῦνται ἀπὸ τὸ σχολεῖον· — ἡ *Ταϋγέτη* ζητεῖ, τάχιστα τοῦ *Μυστηριώδους* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* ἀντασπάζεται τὴν *Δέσποιναν Κουφοῦδάκη* καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς ἀλληλογραφίαν· — ὁ *Ὑψιπέτης Ἱέραξ* ἀσπάζεται τὸ *Κοριτθιακὸν Κιονόκραγον* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὴν πατρίδα του· πληροφορεῖ δὲ τὸν *Μικρὸν Γεμνασιόπαιδα* ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ τῷ φανερώσῃ τάχιστα του· — ἡ *Χιονόλευκος Περιστερὰ* ἀσπάζεται τὴν *Μενεξεδένιαν*, τὴν *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* καὶ τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς* — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* ζητεῖ τάχιστα τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* καὶ συγχαίρει τὸν *Τάνταλον* διὰ τὰς ἀπαντήσεις του· — ὁ *Νικ. Κ. Δεκαβάλλας* ἀντασπάζεται τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* καὶ ζητεῖ τάχιστα του. — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* εὐχαριστεῖ τὴν *Μαργαριτοφόρον* διὰ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν καὶ ἀναμένει ἀνυπομόνως τὸ ἀντίγραφον τῆς «Ἑλληνικῆς Ψυχῆς» — ὁ *Φασουλάκης δι'* ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Σαπφοῦς Σωηροπούλου* — ὁ *Κεραμυδόγατος* ἀσπάζεται τὸν *Κωνσε Ἀποστ. Μαγαιρᾶν* — τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* ἀσπάζεται τὴν *Καρυάτιδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν της γράφει.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἐκλειψις Ἡλίου* μὲ τὸν *Τρομερὸν Γίγαντα*, *Βλαχοπούλαν* καὶ *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* — ἡ *Τσιγγαρέλα* μὲ τὴν *Καλλιφωνον Ἀρσακειάδα*, *Ἀμάλθειαν* καὶ *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* — ἡ *Καυκασία* μὲ τὴν *Μυστικὴν Φωνὴν* καὶ *Κόδρον* — ὁ *Ἰωλὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, *Ὀλπιν τὸν Γριπέα* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου* — ὁ *Εὐβοτικὸς Ὁρίζων* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Κόδρον* καὶ *Ναυτοπούλαν* — τὸ *Ἀταβύριον*

Ρόδον μὲ τὸν *Κωνστατ. Γ. Παπᾶν*· — τὸ *Μαντεῖον τῆς Δεβαδείας* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Μέδωνα*· — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἐλένην Ν. Καραπαύλου*· — ἡ *Ἀνθοπωλὶς τῆς Βερώνης* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* καὶ *Νικόλαον Παπαγεωργίου*· — ἡ *Ἰσαχὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Μυστικὴν Φωνήν*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Κουκουρίκον*· — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Γαλλικὴν Σημαίαν*, *Γουλιέλμον Τέλλον* καὶ *Ρόδον τῆς Δύγῆς*· — ἡ *Ὀθωνία* *Ἀναστασάδου* μὲ τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς*, *Λειμωνάτικην Διακόνισσαν* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*· — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας*, *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ *Κώμωβίαν τῆς Ζωῆς*· — ἡ *Μοῦσα Θάλεια* μὲ τὸ *Κάτσε Βρίσου*, *Ἀφρικανὸν* καὶ *Ἀρλεκίνον*· — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὸν *Ἀδελφὸν τῆς Ταϋγέτης*, *Πίκ Νίκ* καὶ *Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος*· — ὁ *Ἄβελ* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Ἀνοιχτὴν Καρδιάν*· — ὁ *Πειρασμένος Καρχαρίας* μὲ τὸν *Ἀόγερινόν*, *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον* καὶ *Ἐλένην Ρούφου*· — ἡ *Λαμένη Εὐτυχία* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*· — ἡ *Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* καὶ *Ἕνα Κιωτάκι*· — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸ *Ἤσυχο Ἀεράκι*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἀνδαλουσίαν*· — ἡ *Ἀποπτῶσα Ἐλπὶς* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκταν*· — ἡ *Ἀπότομος Ἀκτὴ* μὲ τὸ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ*· — τὸ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Καρδίαν ἀπὸ Πέτραν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ὁ *Σ. Α. Πνευματικὸς* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τοῦ Ἰρυσοῦ*, *Ἀκτινοβόλον Σελήνην* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀσπροποταμίτην* ([Ε] διότι μοῦ ἤρεσεν ἡ εἰκών) *Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Κύριον Φιλοσοφίδην* (εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀδελφήν σου, καὶ τῆς ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν* (οὔγε διὰ τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν, ποὺ μοῦ ἔγραψατε μαζί·) *Ἐξέδραν Πατρῶν* (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ταϋγέτην* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· τὰ τετράδια μάλιστα «ποὺ ἐταξείδευαν 'στὴ Μαύρη Θάλασσα» μετὰ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ μελανοδοχείου, ἀξίζουν ὅ,τι 'πῆς·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (δὲν μοῦ ἐφάνη καλὰ διατυπωμένον· θὰ ἤθελα κάτι καλλίτερον διὰ τὴν περίστασιν·) *Καυκασίαν* (ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ ἐθαύμασα τὴν ὑπομονὴν ποὺ εἶχες νὰ ἀστρήσῃς τὰ Εὔσημα·) *Μαργαριτοφόρον* ([Ε] ἀληθεια, θὰ ἦτο ἔξοχον τὸ θέαμα, ἂν καὶ τὰ Παρθεναγωγεῖα ἔκαμναν τὰς ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὸ Στάδιον· διότι καὶ τὰ κορίτσια γυμνάζονται τελείως, ὅπως καὶ τ' ἀγόρια· ἀλλὰ καλλίτερα ποῦ δὲν ἔγινε· τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολείου τὴν εὑρίσκω σεμνοτέραν, κατακλληλοτέραν διὰ τὰ κορίτσια·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (φυσικά, παραλείπω ἀπὸ τὰς προτάσεις τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἴτε δὲν εἶνε συνδρομηταί, εἴτε δὲν ἀνταλλάσσουν Μ Μυστικά·) *Ὑψηπέτην Ἱέρακα* (ἔστειλα·) *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (Βραβεῖον ἐστάλη, μὲ μίαν σημείωσιν·) *Νικόλαον Θ. Νικολαΐδην* (τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Βέρν «Διαθήκη Ἀλλόκοτος» ἐδημοσιεύθη εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ δημοσιεύσω καὶ ἐγώ· ὁ Βέρν ἐκδίδει κατ' ἔτος ἓν μυθιστόρημα· ἂν τὸ ἐφετεινόν του εἶνε κατάλληλον, — δὲν τὸ ἀνέγνωσα ἀκόμη, — θὰ τὸ δημοσιεύσω τοῦ χρόνου·) *Πενθοῦσαν Καρδίαν* (ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ νὰ στέλλῃς πάντοτε· τὸ σπιτικὸν σὲ ἀνασπάζεται· [Ε] δι' ὅσα γράφεις περὶ Ἀστρονομίας·) *Ναύτην τοῦ Εὐξείνου*, *Λιονόλευκον Περιστεράν* (ἔστειλα· χαίρω καλὸ ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (ναί·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (φέτος δὲν ἦτο συνδρομήτριά μου ἡ ἀτυχὴς *Κασίνα Ράλλια*· ἀλλὰ δὲν μ' ἐλύπησεν ὀλιγώτερον ἡ ἀγγελία τοῦ προώρου της θανάτου·) *Λεοπάρδαλιν* (ἄ, αὐτὸ εἶνε μυστικὸν τοῦ γραφείου μου· δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ εἰς τί χρησιμεύει·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (λοιπόν, εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας διὰ τοὺς Διαγωνισμούς, ὀφείλει ἕκαστος νὰ σημειώνῃ τὴν ἀληθῆ ἡλικίαν του, διὰ νὰ τοῦ κατατάσσω ὅπου πρέπει· τὸ νὰ σημειώνῃ μικροτέραν ἢ μεγαλητέραν ἡλικίαν, εἶνε ἀπάτη μὴ ἐπιτρεπομένη διὰ κανένα λόγον·) *Καΐφας* (μὰ ὁ Κανονισμὸς δὲν λέγει ὅτι ὁ ἀλλάσσων διεύθυνσιν πληρόνει 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἰδέαν ταυτίαν; ἡ ἰδέα σου εἶνε ὀρθή, καὶ ἐφαρμόζεται ἀνέκαθεν·) *Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαν* ([Ε] διὰ τὴν «ζωηρὰν περιγραφὴν· τόσον γενναῖος λοιπὸν εἶνε ὁ φίλος μας *Ἀγγουρολιγιάτατος*; εὖγέ του!) *Νεαρὸν Μουσικὸν* (βεβαίως· ἂν εἶνε γαλλικὰ ἢ ἀγγλικά, στεῖλε τα· τὰ ἄλλα ἔχουν ἔκπτωσιν·) πρώην *Φλύαρον Ψιττακὸν* (αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐκατάλαβα γρύ!) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* (ἐλύφηναν ὅλα· ἀλλὰ ἄλλην μίαν φορὰν τὸν Κανονισμόν, διὰ νὰ συμπληρώνῃς τὰ τετράδια καλλίτερα·) *Ἐλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα*, *Πόλκαν Μαζούρκαν* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸ δυστύχημα τῆς Ἀουλοῦς· βέβαια σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος ἦτο ἐκεῖνος ποὺ σοῦ τὴν ἐφαρμάκωσε, ἐν ᾧ τὸ καϊμένο τὸ σκυλὶ ἦτο τόσον καλὸν καὶ δὲν ἐπείραζε κανένα· σὲ παρηγόρησεν ὀλίγον ἡ ἱστορία τῆς «Σπίθας»;) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (βεβαίως αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ποὺ δὲν ἀπάντησα, διότι θὰ ἐτέλειωνα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ λύσεις, ἀρ' οὗ ἦτο ἐπὶ λυσυχάστου, καὶ θὰ τὴν ἔδωσα εἰς τὸν *Ἀνανίαν*· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί, ἀρ' οὗ μάλισα δὲν εἶχον δημοσιευθῆ αἱ λύσεις·) *Περίλυπον Ὀρφανὸν* (εὐχαρίστως δέχομαι ἀπὸ σήμερον καὶ τοὺς δύο· τὰ ψευδώνυμα εἰς τὴν οἰκείαν στήλην·) *Φασουλάκην* (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Λάσκη* (ἐλπίζω λοιπὸν νὰ σε γνωρίσω τὸ ἐρχόμενον φθινόπωρον· τὸ νέον Π. Πνεῦμα ἀκόμη ὡραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον·) *Κρητικὸν Κάστανον* (μοῦ στέλλεις *Ἀσκήσεις*; δὲν εἶδας λοιπὸν τὸν Κανονισμόν!) *Μυστικὴν Φωνὴν* (θὰ τὸ δημοσιεύσω εὐχαρίστως· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ περιμείνῃς μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν αἱ προτάσεις ἀλλεπάλληλοι· εἰς τὰ τετράδια νὰ ἐσωκλείῃς δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Ἥλιον τῆς Δύγῆς* (αὐτὸ εἶνε περίεργον· τὴν ἰδίαν ὥραν τὰ δίδω ὅλα· πῶς γίνεται λοιπὸν ἄλλοι συμπολῖται σου νὰ τὰ λαμβάνουν ἐνωρίτερα;) *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* ([ΕΕ] διὰ τὴν τόσον εὐγλωττον ἐπιστολήν του· ἀλλά... τοῦ σὲ φέρει τὸ φέρον, φέρου καὶ φέρε!») *Κεραμυδόγατον*, *Ἀγρίαν Περιστερὰν* (ἔ, ἔ, καὶ τοῦ χρόνου!...) *Μᾶρς* (καὶ σὺ δὲν ἐδιάβασες Ὀδηγόν, ἀρ' οὗ στέλλῃς *Ἀσκήσεις*;) *Γλυκὺ Φιλάκι* (σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι· πρόσεξε λοιπὸν νὰ μὴ ξεναγελασθῇς·) *Κιχλάν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἀκονομῆς τῶν Βραβείων·) *Ἐλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 *Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἡμαρτίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἄρχεται ὁ νέος 64ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

234. Λεξίγριφος.

Ἂν ἑνωθῇ μιὰ πρόθεσις μαζί μ' ἕνα στοιχεῖο,
Ἀρχαία πόλις ἰταλικὴ θὰ κάμουνε τὰ δύο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥοδέρτου Γιωκάφδου [Ε]

235. Συλλαβόγριφος.

Εἰς ἕνα τόνον μουσικῆς
Ὀρκίζομαι, ὦ φίλοι μου,
Πῶς γυναικεῖον ὄνομα
Ἐπρόφερεν τὰ χείλη μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

236. Στοιχειόγριφος.

Ἂν ἀφαιρεθῇ τὸ Λᾶ
Κι' ἀντ' αὐτοῦ τεθῇ ἓν Ι,
Ἄρτυμ' ἀπὸ τὰ πολλὰ
Κάποιος ἥρως θὰ γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαξίου [Ε]

237. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Σῶμα ἀκάθαρτον, ψυχὴ καὶ καρδία ρυπαραί.
2.—Συνείδησις ἐν σοὶ ὑπάρχει, φῶς καὶ ὁδηγός.
3.—Εἰς λέοντα ἡ δορὰ τὸν ὄνον μεταβάλλει.
4.—Ἄρης ἀπείρους ἔκτεινεν ἄνδρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σμυρνηποῦλας [Ε]

238. Ἱστορικὴ Ἐρώτησις.

Ποῖος ἐκ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης ἐβασίλευσε μόνον δύο ἔτη, ἀποθανὼν ἐν ἡλικίᾳ 41 ἐτῶν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [Ε]

239. Σύνθεσις Λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθοῦν κατάλληλως αἱ κάτωθι συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν πέντε ψευδώνυμα συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως:

νε-ρον-θο-με-λα-νης-μον-δος-νε-ρω-χε-ρα-της-πω-νις-ξε-λο-αν-σος-ελ-τη-δε-νος α-λιε-ου δε-νης-φι-α-νι-δε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοκόλλας [Ε]

240-244. Τριπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε (τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Κατόπιν, ἐκ τῶν νέων τούτων λέξεων, τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων, δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις· Τὸ αὐτὸ ἐπανάλαβε καὶ τρίτην φοράν:

Εἰκών, λαγών, βρέχω, ἐρωτῶ, δύσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Ποτιαχοῦ [ΕΕ]

245. Φωνηεντόλιπον

λγς-ν-φερν-τρβ-κκ-τς-κφλς-τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολιγιατάτου [Ε]

246. Γρῖφος.

1

6

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία περιέχοντα τεμάχια κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν ἢ παράστασιν, εἰς σχολικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἑορτάς.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ:

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
(Δημυλίου Εὐμαρμένου.)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ, περιέχουσα 13 Διαλόγους. Τιμᾶται *φρ. 1,20.*

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς Διαλόγους. Τιμᾶται *φρ. 1,20.*

Χρυσόδετα τὰ δύο τεύχη μαζί, φρ. 4.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον, περιέχον μονολόγους, διαλόγους καὶ δραμάτια, 15 ἐν ὅλῳ τεμάχια, ἄλλα διὰ μεγαλήτερα καὶ ἄλλα διὰ μικρότερα παιδία ἢ κοράσια (νηπιακά.) Τιμᾶται ἄδετον *φρ. 2.* χρυσόδετον *φρ 3,50.*

Εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ μας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.